

Lucien Van Impe & Filip Osselaer

Hoe ik als
laatste Belg
de Tour won

Lucien!

Voor Rita, Bartje en Suzy

INHOUD

Proloog	7
Jef en Julia uit de Magerstraat	11
Een schoon kostuum	19
Post uit Ronse	27
‘Jij wordt mijn opvolger!’	37
Ik start dus in de Tour?	41
En nu allemaal de pot op!	51
Die is voor mij!	61
‘Ik ben er klaar voor’	75
Tafels vol champagne	81
Oeps! Daar gaat de emmer	91
Geel!	105
Een volwassen man van dertig	127
Rita neemt het vliegtuig	137
Hoog spel	145
Geel! Opnieuw!	151
Waar is de pap?	161
De koning en de koningin hebben een verzoek	173
En dan nu: seks!	183
Vrijdag, de zestiende	185
Aux Champs-Élysées!!	191
Wat is me dát?!	199
Eddy, Frits, Clint en Ivo	215
Naar Italië	227
Koersschoenen en een zetel	235
De kleine van Mere	241
Epiloog	245

‘Lucien, man toch.’

‘Na acht jaar, Rita.’

(E5 richting Mere, zondag 18 juli 1976.

Even over tweeën 's nachts.)

PROLOOG

Dit is het verhaal van 1976.

Het verhaal van mijn jaar.

Het jaar van mijn wonderlijk mooie, hete zomer.

De wonderlijk mooie, hete zomer van een jaar dat kil en nat begon. Met ondergelopen straten in Ruisbroek en koning Boudewijn, die in rubberen laarzen de diepe ellende van de dorpsbewoners verzachtte. Hij luisterde naar de hopeloze verhalen over miserie en hulpeloosheid. Later, in volle zomer, zou hij zijn 25ste jaar op de troon vieren. En bezoek krijgen van twee dolgelukkige, jonge mensen.

De hete zomer van een jaar met Julien Clerc op nummer 1 in de hitparade ('This Melody', in het Frans), met Abba ('Dancing Queen!', 'Fernando!', 'Money, Money, Money!'), van Peter Frampton ('Show me the Way!'). Van Queen ('Bohemian Rhapsody!'). Van The Sutherland Brothers and Quiver ('Arms of Mary!'). Van The Eagles ('Hotel California!'). Van John Miles ('Music!').

Van Will Tura met 'Doña Carmela'.

Van 'Willempie', lang voor de zomer al een reuzenhit, tijdens Aalst Carnaval en elke dag op de televisie: André van Duin, doldwaas op zijn brommertje, met zijn helm en zijn gekke bril. 'k Geloof dat niemand weet hoe of-ie heet, maar 't kan 'm niet schelen.' Zotte teksten, zotte bekken. In de zomer kwamen er andere liedjes, met nog gekke-

re teksten: 'Voor op de kop te rijden, was Zoetemelk te lui. En door dat wieltjeszuigen, heeft Lucien de gele trui.'

Het was de zomer van 'Rocky', van Don Mercedes. Een draak van een lied, zeiden de mensen al in mei. Ik hoorde dat het bij het begin van de Tour nog altijd op nummer 1 stond. Hoe ging het ook alweer? 'Kop op, meisje, vertrouw op mij.' Ach, Rocky. Het liep slecht af, toen in dat lied. Wat zou er geworden zijn van Don Mercedes?

Dit was ook de hete zomer van het jaar waarin Guy Thys trainer werd van de Rode Duivels. Het jaar van Björn Borg op Wimbledon, in de finale tegen Ilie Nastase. Van Chris Evert bij de vrouwen, tegen Evonne Goolagong.

Van Bert en Ernie, die voor het eerst in Sesamstraat verschenen. En van *Spel Zonder Grenzen (Jeux Sans Frontières!, It's a Knockout!, Giochi Senza Frontiere!)*, dat het na deze hete zomer nog een jaar zou volhouden. Van scheidsrechters met rare namen: Gennaro Olivieri en Guido Pancaldi. Van glijden over bruine zeep en inzetten van jokers.

Van Club Brugge, dat in april deed dromen van de UEFA-cup. Van Raoul Lambert, die in de heenwedstrijd van de finale al na vijf minuten scoorde op Liverpool. Van Julien Cools, die direct erna 0-2 maakte. Maar het mocht niet zijn: Ray Kennedy, Jimmy Case en Kevin Keegan troffen raak voor Liverpool. De terugmatch werd maar 1-1. Geen cup voor Club.

Van Anderlecht tegen West Ham, met slangenmens Robbie Rensenbrink, Gille Van Binst, Swat Van der Elst en Arie Haan. Het werd 4-2. Anderlecht won wel een Europacup, die van bekerwinnaars.

Van de 'panenka', in de finale van het Europees kampioenschap voetbal. Een stuntelige man nam een aanloop voor zijn strafschoep. Als hij scoorde, won zijn land, Tsjecho-Slowakije, tegen titelverdediger

West-Duitsland. Hij trapte een wat lullig balletje, zo leek het. Sepp Maier, de doelman van de West-Duitsers, koos een hoek. Dat had hij beter niet gedaan. Het balletje belandde over zijn uitgestrekte lijf in het doel. Een stiftertje, gewoon midden in het doel. Antonin Panenka was van dan af een held. Zijn naam was een ‘merk’ geworden.

Van het Songfestival en Brotherhood of Man. Ze wonnen met ‘Save Your Kisses for Me’. Het werd een gigantische hit. Pierre Rapsat werd achtste met ‘Judie et Cie’ voor België. Het werd een minuscule hit.

Van drie jonge gasten die een nieuw bedrijfje opzetten. Steve Jobs, Steve Wozniak en Ronald Wayne wilden iets in computers doen. Ze noemden hun bedrijfje Apple.

Van *Taxi Driver* en *Rocky* – die andere, met Sylvester Stallone – van *The Pink Panther*. Van *King Kong*: films die legendarisch werden.

Van Jan Wauters op de radio, die ik al die jaren naast mij in de bergen aan het werk zag. En Fred De Bruyne op de televisie, een vriend geworden tijdens de vele koersen die we samen beleefden. ‘Dames en heren, sportliefhebbers. Welkom.’

Van brand in de berm langs de autosnelweg, van geen frisdrank meer en nog zoveel dorst. Van landbouwgrond die uitgedroogd niets ligt te doen. Van sappige perziken uit het winkeltje op de hoek van de straat: ‘Bij Maria, voor al uw groenten en fruit. Eén adres’. Van bedrijven die om twee uur in de middag sloten, omdat het te warm was om nog langer te werken. Van dagen die bleven duren onder een uitbundig zomerse zon, van babbelende burens tot ’s avonds laat. Van daarna kijken naar knotsgekke films met Jerry Lewis. Van de eerste afleveringen van *Charlie’s Angels*.

Dat deden de mensen in Mere: samen genieten, van een pintje, van mekaar, van nog een pintje. Bij Café Van Impe Sport.

Dit is het verhaal van 1976 en van terugdenken aan 1969, aan moeder en vader, aan Federico en vallen op de Portet d'Aspet, aan jokken in Oordem, aan Eddy, Roger en José, aan Fonske Slap, aan pap en bonen.

Aan de ontmoeting met een ravissant blond meisje.

Zo'n jaar was het dus.

Het jaar dat mijn leven overhoopgooide.

Mijn jaar.

Lucien Van Impe, voorjaar 2016

OEPS! DAAR GAAT DE EMMER

*Hoe ik mijn bidon soigneur.
Hoe ik kilometerslang tussen de buis van een
veel te grote fiets bungel en hoe alles pijn doet.
Hoe ik geen sperziebonen meer kan zien.*

1976 was een warm jaar, een heel warm jaar.

Wie die schitterdende zomer meemaakte, hoef ik het niet te vertellen.
Hij begon vroeg, in volle lente al, en hij blééf maar duren.
Daar zijn cijfers van.

In april scheen de zon al 226 uur. Normaal is dat 155 uur. Het was daarmee de zonnigste maand april van de twintigste eeuw. Het werd ook de droogste lente van de eeuw, want er viel nauwelijks 69 millimeter neerslag. Dat was in een normale lente al gauw 180,1 millimeter. Van 20 tot 30 juni bedroeg de gemiddelde temperatuur 25 graden, de warmste tiendaagse ooit. Juni kende ook het minste aantal neerslagdagen: nauwelijks vijf. Het waren er in een normale junimaand zestien. Bovendien was het de droogste juni ooit: 12,1 millimeter neerslag tegenover 66,5 millimeter in een normale junimaand.

Met 19,2 graden was het de warmste juni van de eeuw. Normaal schommelt de temperatuur rond de 15,3 graden. De zon scheen in juni 306 uur, een goeie 100 uur meer dan gemiddeld.

Nog bewijzen? Vooruit dan maar.

Tussen 23 juni en 8 juli bleef de maximumtemperatuur aan één stuk door boven de 30 graden.

Op 8 juli eindigde de langste hittegolf van de eeuw: hij had zestien dagen geduurd.

Van 1 tot 10 juli bedroeg de gemiddelde temperatuur 25 graden. De zomer van 1976 was – met andere woorden – de warmste van de vorige eeuw. De gemiddelde zomertemperatuur bedroeg 19,2 graden, terwijl dat eigenlijk nooit meer is dan 16,4 graden. De zomer telde nauwelijks 23 neerslagdagen, normaal zijn het er 48. Dat was het laagste aantal zomerse neerslagdagen van de hele twintigste eeuw.

Armand Pien, de charismatische en jolige weerman op de televisie, presenteerde op een dag zijn weerpraatje met zijn blote voeten in een teiltje met water. De boeren trokken naar Scherpenheuvel op bedevaart, om te bidden, te sméken om toch een béétje regen. In het staartje van de zomer vroeg de Boerenbond om België als rampgebied te erkennen. Op vrijdag 9 juli bracht de krant op de voorpagina: ‘De nationale gemeenschap zal moeten uitmaken of ze de droogte-katas-trofe ook nog wil laten uitlopen op een economische zelfmoord. Als we alle hoop op een verder economisch herstel de nek willen om-draaien, moeten we nu de hele stijging van de groentenprijzen in-dexeren in de lonen. Een probleem is dat het verbruik van sommige groenten, zoals tomaten, bij dit hete weer verdubbelt of verdrievou-digt, wat de prijzen nog eens de hoogte injaagt.’

De mensen kregen goede raad, want, zo schreef de verslaggever: ‘Als u ook behoort tot dat slag lieden dat in deze hondsdagen alleen van

koude schotels, liters frisdranken en ijsgekoelde meloenen leeft, dan bent u aardig op weg om een zomerdiarree te ontwikkelen en dat is in deze vakantietijd heel vervelend.’ En dus kregen de lezers tips: neem een normaal ontbijt, sla geen maaltijden over, zorg dat u voldoende vocht inneemt, drink een kop thee zoals de Arabieren in hun tent in de woestijn, gebruik frisdrank alleen als versnapering, neem beschuiten mee naar vreemde landen tegen een plotse honger, gebruik dagelijks melk, eet per dag een kwart kilo gekookte groenten en honderd gram rauwe. Zorg ervoor dat er elke dag vlees, vis, een ei of kaas op uw bord komt.

De hittegolven van de zomer waren uiteindelijk de langste ooit tijdens de twintigste eeuw opgemeten.

Zo’n zomer was het dus. U begrijpt: koersen was in de Tour van 1976 geen lachertje.

We zochten op alle mogelijke manieren afkoeling. Ik droeg bijvoorbeeld graag een petje omgekeerd op het hoofd, met de klep achteraan in mijn nek. Met veiligheidsspelden maakte ik daar een natte zakdoek aan vast. Dat gaf een lekker fris, wapperend gevoel. Het hielp een beetje, maar niet voor lang. Bergop zette ik het petje meestal af om voldoende lucht te krijgen.

Dikwijls was het allemaal tegen beter weten in. We stopten aan café-tjes, in de Bar Tabac van de dorpjes waar we door reden. Nu en dan was er iets fris te drinken. Maar meestal was dat niet het geval en profiteerden we van wat er te vinden was. We staken ons hoofd in fontein-tjes op de pleinen in het diepe Franse platteland. In *de village de départ*, aan de start van elke rit, waar de notabelen en de vips verzamelden, drongen de renners – in de vroegte ochtend al – samen voor wat verfrissing.

In Angers, bij de start van de tweede rit, waren de verslaggevers van de kranten al zwaar onder de indruk van zoveel hitte, want ze hadden met eigen ogen gezien hoe het er bij de renners aan toeging. Ik heb de verhalen bewaard in een knipselmap. Dit is zo'n stukje vol bezorgdheid over ons lot: 'Bij zo'n snikhete dag als die van gisteren moet je nooit zoeken waar je renners kan vinden voor een babbeltje. Voor het vertrek bij het kraampje waar eten en drinken moet afgehaald worden, na de aankomst bij de wagen van de Franse frisdrankenfabriek van de flesjes-met-het-buikje waarvan er hier in een hele Tour duizenden worden rondgedeeld.'

Ik lees nog wat verder, in een ander knipsel: 'Eén man is echter zelden op die plaatsen te vinden: Lucien Van Impe. De Merenaar rijdt inderdaad *droog* door het verdorde Frankrijk. 's Morgens een busje met citroenwater is meer dan genoeg, aldus Lucien, voor wie deze hitte de sterkst denkbare bondgenoot is.'

Die verslaggever had dat goed gezien.

Ik had me immers goed voorbereid op de hitte. Het was een ongelooflijk eenvoudige, maar ingenieuze ingeving van mezelf, vind ik nu nog altijd. Ze heeft me in ieder geval flink geholpen.

Ik had mijn drinkbus helemaal omwikkeld met zilverpapier, een soort van aluminiumfolie die goed isoleerde. Ik had de folie met plakband stevig rond de drinkbus vastgekleefd. Daarrond deed ik dan een washandje, dat ik net voor de start van de rit nat maakte met ijskoud water. Mijn bidon vulde ik met de drank van de Tourorganisatie, die we verplicht moesten drinken. Dat drankje bleef lekker fris.

De hele Ronde lang reed ik met diezelfde bidon. Als je goed naar foto's kijkt uit de Tour van 1976, dan zie je hem aan mijn fiets zitten, mét het washandje.

Na de eerste rit kreeg ik wel een boete. Het was Jacques Goddet en Félix Lévitan, de twee strenge directeurs van de Tour, opgevallen dat

mijn washandje de sponsorreclame op de drinkbus bedekte. Dat kon niet, vonden ze.

Maar geen erg. Ik knipte een stukje uit een andere drinkbus, met de slogans van de sponsor, en dat stukje kleefde ik op de juiste plek zodat de sponsor wel op het drinkbusje zichtbaar was. Probleem opgelost. Prachtige bidon, vond ik. Ik heb hem al die jaren bewaard. Ik vind hem nu nog altijd even prachtig. Ik koester hem. Als ik er – heel stiekem – aan ruik, dan ruik ik de zomer van 1976.

Mijn bidon: mijn enige fetisj. Ik kon niet zonder, ik hield daarvan, van die drinkbus in mijn fiets. Voor de rest was ik niet bijgelovig. Ik maakte wel een kruisje, bij de start van de koers. Ik heb er nooit één overgeslagen. Een kruisteken: het was iets wat ik van thuis uit had meegekregen. Elke zondag trok het gezin van Jef en Julia Van Impe immers naar de kerk.

Ik kon goed tegen de hitte. Ik zweette ook weinig, ik weet nog altijd niet hoe dat komt. Rondom mij zag ik altijd maar renners bidons over zich uitgieten. Ik deed dat niet. Nu en dan besproeide ik me eventjes met wat water en ik kon er weer tegen.

Soms kwam de hulp bij zoveel hitte uit onverwachte, maar pijnlijke hoek.

In de zesde etappe, op 30 juni, reden we van Bastogne terug naar Frankrijk. De Tour keerde terug naar huis, na de gekte in België. Het was een rit over 209 kilometer naar Nancy. Het werd nu stilaan toch menens. Eerst kwamen de Vogezen en na de rustdag, op zaterdag in Divonne-les-Bains, klommen we naar L'Alpe d'Huez. Freddy Maertens bleef het verbluffend goed doen, hij had de gele trui nu al sinds de start in de Vendée. Michel Pollentier, uit dezelfde ploeg als Freddy, stond tweede op 2'04". Daarna volgden Hennie Kuiper, Jesus Manzaneque en Roy Schuiten. Ik genoot nog altijd na van de schitterende ontvangst in België.

Het was weer heet, op weg naar Nancy. En ook in België bleef de hitte aanhouden. Rita zei me in ons dagelijkse babbeltje dat er nu zelfs bermen langs de weg in brand stonden, en dat ze in de bedrijven beslist hadden dat de mensen al om twee uur in de middag naar huis mochten. Het was echt te warm geworden om te werken. De bouwvakkers gingen al om zes uur in de ochtend aan de slag, om toch niet een godganse dag in de blakende zon te staan. En de kranten stonden twee dagen later nog altijd vol over mijn euforische doortocht in Mere en Erpe, glunderde ze.

De toeschouwers langs de weg deden er alles aan om ons wat verfrissing te bezorgen. Met tuinslangen, flessen water, sponsen, bidons.

Na 147 kilometer koers kwamen we door Bruville, een dorpje ergens op het platteland. Het was net na de bevoorrading in Jarny. Ik begreep eerst niet wat er gebeurde, het ging allemaal te plots. Maar ineens lag ik zomaar tegen de grond. Ik zag Gianbattista Baronchelli over me heen vliegen, samen met Michel Pollentier en nog een stuk of tien anderen.

Wat was dat? Ik had eerst veel water over me heen gevoeld en dan iets heel hards. Wat was dat? Een klap? Waarom? Van wie? Een man langs de kant van de weg had water naar het peloton gegooid, bleek uiteindelijk. En hij had meteen ook maar de emmer losgelaten, zonder het te beseffen. Die kwam pardoes op mij terecht. Ik had overal pijn: in mijn gezicht, aan mijn rechterschouder, aan mijn knie, op mijn dij.

Ik was in paniek.

Hier gaat mijn Tour, schoot het door mijn hoofd.
Hier gaat de Tour die ik zou winnen.

En de paniek werd alleen maar groter. We hadden namelijk een duidelijke afspraak binnen onze ploeg. Raymond Martin moest altijd en overal zijn fiets aan me afstaan als ik pech zou krijgen. Raymond had immers mijn gewicht en grootte, zijn fiets had dezelfde maat als die van mij. Alleen, toen ik uiteindelijk weer rechtkrabbelde, met al mijn pijn én met een compleet verhakkelde fiets, zag ik Martin nergens. Raymond was immers net voor het incident lekgereden, ploegleider Cyrille Guimard was bij hem. We moesten dit oplossen. En snel. René Dillen, mijn superknecht, vriend en buddy, bleef altijd bij mij in de buurt. Ook nu weer. Hij aarzelde geen seconde. Hij gaf me zijn fiets.

Ik kon verder.
Maar hoe?

René had – om het zacht uit te drukken – niet echt mijn postuur. René was struis en groot, zijn fiets paste me dus niet. Ik heb kilometerslang tussen de buis van zijn fiets gebungeld. Ik bereikte Nancy, zonder achterstand. Dat viel mee. Maar de ploeg was hevig geschrokken. Ik zag de angst in de ogen van de andere renners. ‘Hoe is ’t? Hoe is ’t? Ça va?’ vroegen ze vol schrik. ‘Tja’, antwoordde ik. ‘Het doet zeer, hé. We zullen zien, zeker?’ Rita las me ’s anderendaags de berichten voor uit de krant: ‘Hoewel Van Impe en Pollentier waarschijnlijk wel niet al te best zullen slapen en vandaag dan ook niet al te fit zullen zijn, zullen ze zeker aan de start voor de rit naar Mulhouse zijn.’ De kranten hadden gelijk. Ik sliep niet, ik ijlde. Ik zag af.

Voor de verzorging van mijn blessures moest ik een beroep doen op de Rondedokter. Een eigen dokter in de ploeg, dat mocht toen nog niet. Het waren echt wel primitieve tijden, in die jaren. Onze ploeg bestond uit tien renners, twee ploegleiders, drie mecaniciens en drie soigneurs. Meer was er niet. Gitane-Campagnolo moest, net als alle andere ploegen, trouwens betalen om te mogen starten in de Tour. Ik hoorde toen vertellen dat het ging om een bedrag van zo’n 1 miljoen

Belgische frank, nu 25.000 euro. Ploegen die in de gunst stonden van de Tourdirectie – de Fransen, de favorieten, de lievelingsrenners van de supporters, de vroegere winnaars – kregen een invitatie, waarop het team dan kon ingaan (en betaalde). Elke ploeg waarin ik reed, kreeg een uitnodiging. Lévitán en Goddet wilden me er altijd bij.

Zeven op de tien keer sliepen we in slechte hotels. Ik zie de namen nog voor me: Hôtel de la Gare, Hôtel de la Poste, zulke dingen. Vaak werden alle ploegen samengedreven in het *lycée*, de school van de aankomstplaats. In Luchon, diep in de Pyreneeën, was dat het geval. We sliepen dan in één grote zaal op legerbedjes. Lévitán en Goddet kwamen persoonlijk de coureurs tellen. Als de twee heren zich aanmeldden, hadden we nog twintig minuten de tijd om in de slaapzaal te zijn. Net een strafkamp.

Eerlijk: de Tour van 1976 was gekkenwerk. Op woensdag 14 juli reden we bijvoorbeeld de achttiende etappe. Die bestond uit drie delen. Eerst reden we van Auch naar Langon, over 133 kilometer. Als ik nu in het *roadbook* kijk, dan zie ik dat we vertrokken om twintig over zeven 's morgens. Juist, om twintig over zeven, in de ochtend. Daarna ging het van Langon naar Lacanau, over 123 kilometer. Start: om tien voor één, pal op de middag. We kregen géén middageten. We grabbelden snel onze *musette*, het eetzakje dat we normaal tijdens de rit rijdend aannamen van onze *soigneurs*, aten een taartje en een broodje. Drinken deden we voor het startpodium. Voor meer was er geen tijd. Kun je je dat nu nog voorstellen? Neen, toch? En dan, tot slot, nog snel een ritje over 70 kilometer naar Bordeaux. Tussen de aankomst van het tweede deel en de start van het derde zat net geen halfuur. Een dolle bedoening, dus. Freddy Maertens won die dag twee keer, de Nederlander Gerben Karstens was de beste in Bordeaux. Onze dag, die begonnen was in alle vroegte, zat erop om halfzeven. We waren bijna twaalf uur onderweg geweest.

En dan gingen we eten.

Heel de Tour lang was er 's avonds één menu: *haricots verts*, op een bedje van puree. Sperziebonen, dag in dag uit. Met een rare aardappelsmurrie. Soms kreeg ik zo'n goesting in gebakken patatjes dat we de kok de opdracht gaven om er in het geniep voor ons klaar te maken. Dat kon dan toch zo smaken.

's Morgens werden we wakker van de verschrikkelijke geur van de biefstukken die in de pan lagen. Drie uur voor de start zaten we aan tafel, vaak al om halfzeven. Eerst kregen we geroosterd brood met honing of confituur. Slécht geroosterd brood, het schuurde tegen mijn tanden en kraakte onprettig. Daarna volgde de biefstuk, met rijst. Elke dag opnieuw. Na veertien dagen kon ik geen biefstuk meer zien. Ik liet het vlees dan maar malen, zodat het een *steak haché* werd. Hoefde ik niet meer te knabbelen. Ik kon het zo doorslikken.

Ik had altijd graag een koffietje, 's morgens. Maar Jean Stablinski had me dat, in 1969, al direct willen afleren. 'Het is nergens goed voor', zei hij. Ik vond dat jammer, maar had geluisterd. In de Tour liet ik alles achterwege wat me maar kon schaden. Het ging tenslotte maar om 21 dagen keihard afzien, met een duidelijk doel voor ogen, daar kon ik wel wat voor laten.

Een dessert nam ik nooit aan tafel. Na de *haricots verts* ging ik op bed liggen. Robert Mintkiewicz, mijn slaapmaatje in de Tour van 1976, bracht me het dessert op de kamer. Zo won ik tien minuten. Tel eens op? Elke dag tien minuten vroeger op bed? Dat loopt op, na 21 dagen. Want een minuut rust is een minuut rust.

Robert Mintkiewicz was een crème van een jongen. Een harde werker. Hij deed alles voor mij, écht alles. Hij poetste mijn schoenen, hij speldde het rugnummer op mijn truitje, terwijl ik gewoon op bed kon

De Van Impes zijn altijd zot van de koers geweest: mijn vader Jef, samen met zijn broers Robert ('Nonkel Plak'), Achiel ('Chiel'), Constant ('Stant') en Remi (ooit tweede in de Ronde van België).

Mijn eerste ploeg: 'Denderstreek-Aalst-Goldor-Supershop'. We reden in smetteloos wit. Logisch, met een wasserette als sponsor. Ik sta helemaal links.

*In het wiel van Eddy Merckx, tijdens onze eerste Tour in 1969.
Eddy won die Ronde grandioos, ik werd in mijn eerste echte koers bij de pros al direct twaalfde.*

*Ik sta op het podium van de Tour in 1975, als winnaar van de eerste bolletjestrui ooit.
Maar ik kijk sip. Ik was te braaf geweest, ik had die Tour moeten winnen. En niet Bernard Thévenet.
Eddy Merckx werd (pas) tweede.*

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagfoto: © Jef Boes (voorkant), familiearchief Lucien Van Impe (achterkant)

Omslagontwerp: Studio Lannoo

Vormgeving binnenwerk: Keppie & Keppie

Foto's binnenwerk: familiearchief Lucien Van Impe

Kaarten: Tatjana Matysik

Tweede druk: mei 2016

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016, Lucien Van Impe en Filip Osselaer

D/2016/45/1 – ISBN 978 90 209 2455 4 – NUR 489

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.